

[Gottschalck-Hansen.]

formoder derfor, at man også fremover punkt for punkt vil tilgodese og respektere samtlige aftaler, der blev indgået under det store forlig i sommeren 1962.

I virkeligheden er det et gammelt og vidt udbredt ønske, der imødekommes, når man nu tager skatter og afgifter ud af pristallet, et ønske, som i virkeligheden deles af mange tjenestemænd og lønmodtagere, fordi man finder det urimeligt og i relation til dem, der lever i frie erhverv, uretfærdigt, at disse poster indregnes i det lønregulerende pristal. Nu er det jo, som det allerede er sagt af de to tidligere ærede ordførere, ingenlunde sådan, at skatten altid er med til at forhøje pristallet, tværtimod, der kan påvises adskillige eksempler på, at det modsatte har været tilfældet; det afhænger nu engang af den procentuelle prisskydning inden for de forskellige prisområder. Men i princippet er det uheldigt og forkert, at udgiften til skat, det være sig direkte eller indirekte, indregnes i dette tal, og jeg kan fuldt og helt tilslutte mig den argumentation, der er fremført af de tidligere ærede ordførere.

Et pristal skal jo sige os noget om den gennemsnitlige prisbevægelse fra ét tidspunkt til et andet, det er et instrument, hvorpå man kan måle eller aflæse den gennemsnitlige prisskydning, der har fundet sted, og det har i virkeligheden intet som helst med skatter at gøre. Men det er et uhyre interessant tal, fordi det på en klar og utvetydig måde påviser den inflation, hvori vi lever. I januar måned 1954, altså det første kvartal efter at vi havde fået en socialdemokratisk regering, var pristallet, beregnet på 1914-basis, 376. I januar 1963 var det samme tal 512, altså en stigning på 136 points eller næsten 40 pct. Det fortæller os et og andet om det tempo, hvori pengenes værdi forringes, og det kan næppe komme ind under den milde inflation, sådan som vi oplever den og ser den ude i den øvrige verden. Vi har da også gennem det sidste år, året 1962, haft verdensrekord i pristalsstigning her i Danmark. Pristallet steg her i

landet mellem 8 og 9 pct., medens det i gennemsnit i hele den øvrige vestlige verden steg med knap det halve. Regeringen er ikke uden ansvar for denne udvikling.

Når vi nu skal til at ændre ved det lønregulerende pristal, så er det jo i virkeligheden kun en konsekvent videreførelse af en praksis, der, omend begrænset, blev indført i 1951, hvor man foretog visse fradrag i pristallet, nemlig for så vidt angår afgifter på øl, vin, spiritus og tobak, og senere, da sparebeviserne blev indført, også for disse områders vedkommende. Det er altså at tage skridtet fuldt ud, det man står i begreb med nu, og jeg kan på mit partis vegne tilslutte mig det foreliggende lovforslag. Jeg er dog enig i, at en udvalgsbehandling er nødvendig. Men jeg vil gerne have lov til at spørge den højtærede økonomiminister, om ministeren måtte være villig til at besvare nogle spørgsmål allerede nu.

For det første vil jeg gerne have oplyst, i hvor mange kommuner der skal indhentes prisoplysninger. Disses antal begrænses ifølge lovforslaget en hel del, og af hensyn til sikkerheden kan det have sin betydning, at man har så fyldigt et materiale som overhovedet muligt. Jeg vil derfor være taknemlig, om ministeren vil besvare dette spørgsmål.

Et andet spørgsmål. Vi arbejder i øjeblikket med en forbrugsundersøgelse fra 1955. Den må allerede nu siges at være forældet. Jeg vil derfor gerne spørge, om ministeren allerede på nuværende tidspunkt kan oplyse noget om, hvornår en ny forbrugsundersøgelse tænkes foretaget — og det må vel blive en naturlig konsekvens af en sådan undersøgelse, at der indføres en anden vægtfordeling. Dette sidste spørgsmål er måske bedst egnet til udvalgsbehandling, men hvis ministeren allerede nu kan oplyse noget derom, vil det have sin interesse.

Endelig vil jeg spørge, om ministeren også på nuværende tidspunkt er i stand til at oplyse noget om, hvor meget det nye reguleringspristal, som det jo kommer til at hedde, skal stige for at udløse en portion.